

den højtærede Finansministers Udtalelse: at Loven om Jernbaneskyld ikke sorterer under ham. Men den kommer dog for saa vidt i Berøring med denne Sag, som Finansministeren i det foreliggende Lovforslag foreslaar, at den Vurdering, som skal foregaa i Henhold til denne Lov, kan man lægge til Grund ved Fordelingen af Jernbaneskylden. Jeg mener nu, at en Vurdering til Skatteansættelse skal man gøre saa enkel og saa forstaaelig for Folk som muligt; men denne Grundregel er man kommet i høj Grad i Kollision med, og megen Fortræd, megen Misforstaaelse og megen Uvillie er opstaaet derigennem, at man har haft for mange Vurderinger; navnlig tror jeg, Vurderingen til Jernbaneskyld har voldt overordentlig Fortræd. Men det er ganske urimeligt at opretholde noget, som volder Skatteydere Fortræd, uden at Staten saa at sige faar en eneste Øre ind i Skat, og derfor glædede det mig meget at høre den højtærede Finansminister sige baade paa sine egne og, saa vidt jeg har forstaaet, ogsaa paa Ministeriets Vegne, at han vilde gaa med til at fremsætte Forslag om Ændring i Jernbaneskyldloven eller muligvis om Ophævelse af den. Jeg vil gerne understrege dette sidste; thi efter at vi nu har set, hvorledes denne Lov har virket, hvor megen Uvillie og hvor mange Misforstaaelser den har fremkaldt, og hvor lidet den har kunnet give, er det sikkert det bedste, man kan gøre, at ophæve den. Vil man saa endelig her i Landet have en Værdistigningsskat frem, saa maa man knytte den til den almindelige Værdistigning og ikke indføre den paa saadanne enkelte Omraader, som det i Praksis har vist sig umuligt at lægge til Grund.

Den Gang man først vedtog en Lovbestemmelse om Jernbaneskyld, undtog man Dobbeltsporet over Fyn og Ombygningen af Vejle—Give-Banen, men senere tog man disse med. Det har imidlertid vist sig, at det faktisk ikke var muligt at konstatere en Værdistigning paa disse Omraader, og med Hensyn til den Værdistigning, man fandt paa andre Omraader, hvor Loven kunde virke, har man fra Administrationsens Side — det synes jeg, man maa erkende — i Virkeligheden slet ikke praktiseret Loven efter dens Indhold, idet man har beregnet Jernbaneskylden efter Vurderinger, der laa forud for Jernbaneskyldlovens Vedtagelse i 1910. Man siger nemlig, at allerede Omvurderingerne i 1909 har faaet den Værdistigning, der her er Tale om, med, og derfor lægger man dem til

Grund ved Vurderingen til Jernbaneskyld. Men naar man lægger den almindelige Ejendomsvurdering til Grund for Jernbaneskyldansættelsen, er det meningsløst at opretholde en særlig Vurdering til Jernbaneskyld, da Resultatet maa blive det samme. Jeg skal ikke fordybe mig heri, men kun nævne et eneste Eksempel paa, hvorledes man er gaaet frem. Ved Vurderingen af en Ejendom, som ikke blev berørt af vedkommende Jernbaneanlæg i den Forstand, at den kunde anvendes til Byggeplads, men som man fandt laa indenfor en nyoprettet Jernbanestations Rayon, følte Ejeren sig forurettet over Ansættelsen. Han har klaget til Overskyldraadet for Aar og Dag siden, men jeg tror at kunne sige, at Overskyldraadet ikke har saa meget som værdiget ham et Svar. Saaledes er det vist gaaet flere, og det faar nu være. Men det, der for mig er det interessante, er, at Skyldraadsformanden oplyser, at Vurderingen af 1909 er lagt til Grund — og Loven om Jernbaneskyld er af 18. April 1910. Han nævner i denne Forbindelse nogle Tal, idet han siger, at i 1904 stod denne Ejendom i en Værdi af 18,000 Kr., i 1909 blev den ansat til 27,000 Kr. og i 1912 ogsaa til 27,000 Kr. Jeg skal hertil bemærke, at i 1904 var Ejendommens Bygninger brandassurerede for 10,000 Kr.; men i Tiden derefter blev der bygget et Par ret betydelige Udbygninger, saa Bygningerne i 1909 blev vurderet til 15,800 Kr. Manden fandt det ret rimeligt, at Ejendommen var steget saa meget i Værdi ved Opførelsen af disse Bygninger. I 1911 blev der bygget et nyt Stuehus, og Assurancesummen er da ved Taksationen i 1912 steget til 17,500 Kr.; men for Jernbaneskyldens Vedkommende har man lagt Forholdene i 1909 til Grund, idet man siger, at der er fremkommet en Stigning fra 18,000 Kr. til 27,000 Kr., og den maa være en Følge af Jernbanen. Lad det nu være; men det beviser altsaa, at man har lagt Vurderingen til Ejendomsskyld til Grund, og naar man gør det, er der ikke Spor af Mening i at opretholde den anden Vurdering, ved hvilken man saa i 1911 eller maaske i 1912 fastslaar, at da Ejendommen i 1904 kan være 23,000 Kr. værd, og dens Værdi efter Jernbaneanlægget maa ansættes til 27,000 Kr., kan Værdistigningen som Følge af dette sættes til 3,100 Kr. Naar man ser paa disse Vurderinger og ser, hvad man motiverer dem med, hvorledes man ansætter Værdistigningen af Grunden paa en saadan Ejendom ikke til 3,000, men til 3,100 Kr., maa man sige,